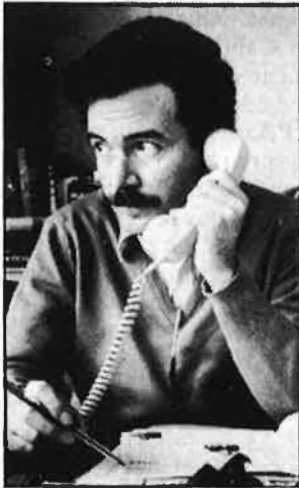

Francesc Pérez i Moragon

González: el canvi sense recanvi

«Felipe —els periodistes madrilenys li diuen Felipe, perquè a Madrid tots són parents— ja no és el que era.» Ho hem sentit i ho hem llegit en tots els tons possibles i amb tots els arguments que calga. «Fa mala cara». O bé: «parla insegur». I, si no: «el fantasma de la Moncloa se n'ha apoderat». Felipe González Márquez, president del govern espanyol, està tocat de l'ala, segons les més diverses veus, i Fraga Iribarne se n'alegra.

A la Moncloa, mentrestant, els darrers mesos abans de l'agost, diversos equips s'esforçaven a preparar un balanç complet de les realitzacions positives del govern socialista (com allò de l'«estado de obras», que deia Silva Munoz ¿o potser Gonzalo Fernández de la Mora? del franquisme). Amb aquest material, els propagandistes del PSOE tindran un repertori substanciat per a la campanya electoral, la pròxima, que és tan a la vora que pot dir-se que ja ha començat, a Galícia.

I és que, en realitat, l'«hora baixa» de Felipe González forma part, ja, de la campanya electoral en marxa, on els socialistes —com els seus oponents— volen aprofitar-ho tot, la peça i les engrunes, com a argument per al triomf. Anar o no anar al Perú, embarcar-se a l'Azor o oblidar-se'n con d'un malson, platja o muntanya, aquesta cara o aquella altra, tot fa paper dins del programa. No l'electoral, ben cert, sinó el programa d'actuacions mirant cap a les urnes.

L'oposició fraguista ha cregut descobrir que el PSOE és Felipe González i que tot el que siga erosionar la imatge de l'antic «Isidoro» va minant el seu partit i els és, per tant, favorable. Fins ara no han tingut allò que se'n diu un exitàs. Pensen, si no, en l'afer Flick i en tota la resta.

L'últim episodi va començar amb la penosa crisi del juliol passat, quan l'actual senyor de Preysler va eixir tan inopinadament del govern, escenari de les seues victòries polítiques. Les explicacions de González foren paupèrrimes i el president del govern espanyol va donar-les amb una poca traça que espantava. «¡Ah, ja el tenim!» —van pensar uns quants. I li abocaren la caixa dels trons. L'ex-consejero nacional del Movimiento Emilio Romero ha arribat a escriure que González repre-

senta «grans dosis de redistribució de la riquesa i escassa de democràcia liberal», mentre que Fraga és tot el contrari: «altes dosis de democràcia liberal». Romero sempre ha estat partidari de dir-les ben grosses, però ¿qui el creurà? Ni els mateixos partidaris de Fraga no volen tan altes dosis de «democràcia liberal». Amb menys ja es conformarien la majoria. I alguns, amb gens. De tota manera, no se sap per quins set sous Romero pot donar les patentes de liberalisme a ningú.

Però n'hi ha hagut més. El director d'un setmanari madrileny s'afegí de seguida al cor. González, escrivia Julián Lago, «no controla les seues reaccions i nega la realitat». Tanmateix, s'aguanta i tracta de superar-ho, perquè té «el sentiment il·luminista del seu paper històric», creu que és president «perquè el destí ho ha volgut així».

Els exemples podrien seguir i encara en trobaríem de més divertits que aquests. Ara, per davall de les anècdotes, hi ha una realitat: per a oferir un missatge tranquil·litzador i alhora encoratjador a un electorat menys segur que en 1982, cal que Felipe González, el portador màxim del missatge, es produeca amb aparences serenes i estimulants, que sàpien convèncer.

L'empresa no és gens fàcil, perquè els tres anys de govern socialista a Madrid han causat més d'una desil·lusió. I més d'un centenar també. I això vol dir, ineluctablement, menys vots. O vots amb recança, de tanta gent que trià la papereta del PSOE perquè no se li oferien alternatives millors i que ara podrà optar entre repetir la jugada o bé posar els diners en un altre cantó de la taula.

Encara hi ha raons per a creure que la crisi governamental hauria d'haver anat més lluny i que alguns ministres que s'han mantingut en el càrrec haurien d'haver seguit el camí de Morán o de Barón, ja que no tots podien seguir el de Boyer. La gestió dels salvats d'última hora haurà contribuït, pensen alguns observadors, a actuar com a llast d'un govern i d'un partit que voldria aparèixer en 1986 com a garantia visible que «el canvi», malgrat el pas del temps, no necessita recanvi. I això és el que caldria veure. □